

Hodnocení důkazů

Postupuje-li soud prvního stupně při hodnocení důkazů důsledně podle ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu, tzn. že důkazy hodnotí podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu a učiní na jejich podkladě logicky odůvodněná skutková zjištění, nemůže odvolací soud podle § 258 odst. 1 písm. b) tr. řádu napadený rozsudek zrušit jen proto, že sám na základě svého přesvědčení hodnotí tytéž důkazy s jiným v úvahu, třeba i reálně, přicházejícím výsledkem.

Postupuje-li soud prvního stupně při hodnocení důkazů důsledně podle ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu, tzn. že důkazy hodnotí podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu a učiní na jejich podkladě logicky odůvodněná skutková zjištění, nemůže odvolací soud podle § 258 odst. 1 písm. b) tr. řádu napadený rozsudek zrušit jen proto, že sám na základě svého přesvědčení hodnotí tytéž důkazy s jiným v úvahu, třeba i reálně, přicházejícím výsledkem.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 14.11.2001, sp.zn. 7 Tz 276/2001)

Nejvyšší soud České republiky projednal ve veřejném zasedání dne 14. listopadu 2001 stížnost pro porušení zákona, podanou ministrem spravedlnosti České republiky ve prospěch obviněného D. Ž., proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 10. 1. 2001, sp. zn. 9 To 473/2000, a podle § 268 odst. 2, § 269 odst. 2 a § 271 odst. 1 tr. řádu rozhodl tak, že v řízení, které předcházelo usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 10. 1. 2001, sp. zn. 9 To 473/2000, byl porušen zákon v ustanovení § 258 odst. 1 písm. b) tr. řádu v neprospěch obviněného D. Ž. Nejvyšší soudu České republiky toto usnesení Krajského soudu v Praze, rozsudek Okresního soudu v Kladně ze dne 29. 6. 2000, sp. zn. 5 T 95/95, a usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 27. 2. 1998, sp. zn. 9 To 54/98, zrušil, jakož i zrušil všechna další rozhodnutí na tato usnesení a rozsudek obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Z odůvodnění :

Okresní státní zástupce v Kladně podal dne 21. 8. 1995 u Okresního soudu v Kladně obžalobu na obviněného D. Ž. pro skutek kvalifikovaný jako trestný čin znásilnění podle § 241 odst. 1 tr. zák., kterého se obviněný podle obžaloby dopustil tím, že dne 9. 8. 1994 kolem 02.30 hodin přivezl v osobním vozidle ve společnosti spolujezdce J. B. z P. do katastru obce U., okres K., L. H., vozidlo odstavil na příjezdové silnici mimo obec U. a poté, co J. B. odešel od vozidla, přiměl pohrůzkami zabitím L. H., aby se svlékla, následně ji povalil na zem u silnice, strhl jí část oděvu a vykonal na jmenované přes její nesouhlas soulož a dále na jmenované vykonal opakovaně soulož v odstaveném osobním vozidle, čemuž se L. H. z obavy z další agresivity obviněného již aktivně nebránila.

Rozsudkem Okresního soudu v Kladně ze dne 15. 2. 1996, sp. zn. 5 T 95/95, byl obviněný D. Ž. podle § 226 písm. b) tr. řádu obžaloby pro shora uvedený skutek zproštěn.

K odvolání okresního státního zástupce Krajský soud v Praze v neveřejném zasedání usnesením ze dne 30. 4. 1996, sp. zn. 9 To 128/96, podle § 258 odst. 1 písm. b), c) tr. řádu napadený rozsudek Okresního soudu v Kladně v celém rozsahu zrušil a podle § 259 odst. 1 tr. řádu věc vrátil tomuto okresnímu soudu, aby ji v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Dalším rozsudkem Okresního soudu v Kladně ze dne 30. 9. 1997, sp. zn. 5 T 95/95, byl obviněný D. Ž. opět podle § 226 písm. b) tr. řádu obžaloby pro shora uvedený skutek znovu zproštěn.

K opětovnému odvolání okresního státního zástupce v Kladně Krajský soud v Praze opět v neveřejném zasedání usnesením ze dne 27. 2. 1998, sp. zn. 9 To 54/98, tentokrát toliko podle § 258 odst. 1 písm. b) tr. řádu napadený rozsudek soudu prvního stupně v celém rozsahu zrušil a podle § 259 odst. 1 tr. řádu znovu věc vrátil okresnímu soudu, aby ji v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl, ovšem podle § 262 tr. řádu v jiném složení senátu.

Konečně rozsudkem Okresního soudu v Kladně ze dne 29. 6. 2000, sp. zn. 5 T 95/95, byl obviněný D. Ž. naopak uznán v souladu s podanou obžalobou vinným trestným činem znásilnění podle § 241 odst. 1 tr. zák. na základě skutkových závěrů okresního soudu, že dne 9. 8. 1994 kolem 02.30 hodin poté, co přivezl v osobním vozidle ve společnosti J. B. do katastru obce U., okres K., poškozenou L. H., vozidlo odstavil na příjezdové silnici a poté, co J. B. odešel od vozidla, přiměl pohrůžkami zabitím a úderem do obličeje L. H., aby se svlékla, povalil ji na zem, strhl jí část oděvu, vykonal na poškozené soulož, v níž pokračoval v odstaveném osobním vozidle, přičemž poškozená se z obavy z další agresivity obviněného nebránila.

Za tento trestný čin byl obviněný D. Ž. podle § 241 odst. 1, § 35 odst. 2 tr. zák. odsouzen k souhrnnému trestu odnětí svobody na pět let, pro jehož výkon byl podle § 39a odst. 3 tr. zák. zařazen do věznice s dozorem. Současně byl zrušen výrok o trestu v rozsudku Okresního soudu Praha-západ ze dne 25. 11. 1996, sp. zn. 14 T 134/96, a všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Odvolání obviněného D. Ž. podané proti odsuzujícímu rozsudku, Krajský soud v Praze usnesením ze dne 10. 1. 2001, sp. zn. 9 To 473/2000, podle § 256 tr. řádu zamítl.

Proti tomuto usnesení Krajského soudu v Praze podal ministr spravedlnosti České republiky u Nejvyššího soudu České republiky ve prospěch obviněného D. Ž. stížnost pro porušení zákona, neboť tímto rozhodnutím a řízením, které jeho vydání předcházelo, byl podle názoru ministra spravedlnosti porušen zákon v ustanoveních § 254 odst. 1, § 256 a § 262 tr. řádu ve vztahu k ustanovení § 241 odst. 1 tr. zák. v neprospěch obviněného.

V písemném odůvodnění podané stížnosti pro porušení zákona ministr spravedlnosti vycházel z toho, že před vydáním napadeného rozhodnutí byl odvolací soud povinen přezkoumat správnost a

zákonnost řízení předcházejícího. Proto se měl zabývat i tím, zda byl zákonný postup uskutečněný podle § 262 tr. řádu usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 27. 2. 1998, sp. zn. 9 To 54/98, když bylo nalézacímu soudu nařízeno nové projednání a rozhodnutí věci v jiném složení senátu. V odůvodnění rozhodnutí odvolacího soudu je konstatováno, že nalézací soud po zrušení původního rozhodnutí v požadovaném rozsahu dokazování doplnil a měl snahu vyrovnat se s některými skutečnostmi, na něž odvolací soud poukazoval, některé závěry soudu prvního stupně však krajský soud označil za nelogické.

Odvolací soud ovšem podle ministra spravedlnosti k takovému závěru dospěl odlišným hodnocením provedených důkazů, zejména odlišným hodnocením výpovědí poškozené a její osoby, včetně jejího stavu v době oznámení věci na policii. Údajné nedostatky v tomto směru byly již nalézacímu soudu vytýkány předcházejícím zrušujícím rozhodnutím.

Z uvedeného bylo podle ministra spravedlnosti zřejmé, že odvolací soud chtěl dosáhnout změny v hodnocení důkazů, a proto nařídil, aby věc byla projednána a rozhodnuta v jiném složení senátu. Takový postup, kdy je aplikováno ustanovení § 262 tr. řádu pouze proto, aby bylo dosaženo jiného způsobu rozhodnutí soudem prvního stupně, který by byl shodný s hodnocením důkazů odvolacím soudem, je nesprávný a ministr spravedlnosti odkázal i na stanovisko Nejvyššího soudu ve věci sp. zn. 11 Tz 53/91.

Jak vyplývá z judikátu, resp. nálezu Ústavního soudu České republiky, sp. zn. ÚS 45/98, má být postup odvolacího soudu podle § 262 tr. řádu výjimkou a je-li zdůvodněn nesprávným hodnocením důkazů, provedeným v rozporu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. řádu, musí jít podle nálezu Ústavního soudu ČR, sp. zn. ÚS 5/99, o závažné vybočení z logiky věci a odvolací soud musí zdůvodnit, v čem a proč vadné hodnocení důkazů spatřuje. Jestliže rozhodne, aby věc byla projednána v jiném složení senátu, aniž by splnil uvedený požadavek, porušuje zásadu, že nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci, a to i když nejde o průlom do zásady místní příslušnosti (viz též nálezu Ústavního soudu ČR, sp. zn. 82/95).

Výše uváděné odlišné hodnocení důkazů odvolacím soudem a tím zdůvodněný postup podle § 262 věta první tr. řádu však takovým výjimečným postupem podle mínění ministra spravedlnosti nebylo a byla tak porušena zásada zákazu odnětí věci zákonnému soudci. Šlo o vážnou vadu řízení, kterou odvolací soud v napadeném rozhodnutí pominul a tím nesplnil povinnost uloženou mu ustanovením § 254 odst. 1 tr. řádu. Jelikož tato vada řízení měla podstatný vliv na konečné rozhodnutí o vině obviněného, nezbylo podle ministra spravedlnosti, než se domáhat jejího odstranění mimořádným opravným prostředkem.

Ministr spravedlnosti České republiky proto navrhl, aby Nejvyšší soud České republiky z podnětu podané stížnosti podle § 268 odst. 2 tr. řádu porušení zákona v navrhované podobě vyslovil, aby podle § 269 odst. 2 tr. řádu napadené usnesení Krajského soudu v Praze zrušil, zrušil i jemu předcházející rozsudek Okresního soudu v Kladně ze dne 29. 6. 2000, sp. zn. 5 T 95/95, a usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 27. 2. 1998, sp. zn. 9 To 54/98, a dále aby Nejvyšší soud postupoval podle § 270 odst. 1 tr. řádu.

Státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství v Brně, přítomný veřejnému zasedání, které bylo

Nejvyšším soudem České republiky konáno o podané stížnosti pro porušení zákona, označil stížnost podanou ve prospěch obviněného D. Ž. ministrem spravedlnosti za nedůvodnou a navrhl, aby byla podle § 268 odst. 1 tr. řádu zamítnuta.

Obhájce obviněného D. Ž. JUDr. T. K. naopak shledal stížnost pro porušení zákona opodstatněnou, navrhl, aby jí bylo vyhověno a požádal Nejvyšší soud České republiky, aby po zrušení vadných rozhodnutí soudů obou stupňů zvažoval procesní postup podle § 271 odst. 1 tr. řádu.

Nejvyšší soud České republiky z podnětu podané stížnosti pro porušení zákona přezkoumal podle § 267 odst. 1 tr. řádu správnost všech výroků napadeného usnesení a zabýval se rovněž správností postupu řízení, které jeho vydání předcházelo.

Shledal, že stížnost pro porušení zákona, podaná ve prospěch obviněného D. Ž. ministrem spravedlnosti České republiky, je ve své podstatě důvodná, neboť v řízení, které předcházelo vydání napadeného usnesení, k porušení zákona též v ohledu ministrem spravedlnosti vytýkaném skutečně došlo a zákon byl takto porušen v neprospěch obviněného. Těžiště pochybení odvolacího soudu však podle názoru Nejvyššího soudu spočívalo ve vybočení ze zákonných mezí, zakotvených současně platnou a účinnou zákonnou dikcí ustanovení § 258 odst. 1 písm. b) tr. řádu.

Podle stávajícího znění ustanovení § 258 odst. 1 písm. b) tr. řádu odvolací soud zruší napadený rozsudek soudu prvního stupně pro vady rozsudku, zejména pro nejasnost nebo neúplnost jeho skutkových zjištění nebo proto, že se soud nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí.

Podle praxe orgánů činných v trestním řízení a podle konstantní judikatury jsou za vady rozsudku ve smyslu shora citovaného ustanovení trestního řádu považovány takové vady, jimiž trpí sám rozsudek a které způsobují, že správnost napadeného rozsudku nelze v odvolacím řízení buď vůbec přezkoumat, anebo by odvolací soud musel v rozporu s kasační zásadou, obsaženou v platném znění ustanovení § 259 odst. 3 tr. řádu, sám vytvářet skutková zjištění.

Po právní stránce jde zpravidla o nedodržení ustanovení § 120 - § 125 tr. řádu o formálních a obsahových náležitostech výroku rozsudku, výrok je kupříkladu neúplný, nejasný, nesrozumitelný nebo připouští různý výklad. Za přímo vadný výrok bývá považován například výrok o odsouzení i zproštění obviněného pro týž skutek, výrok, kterým nebyla vyčerpána obžaloba nebo byly překročeny její meze, výrok, který je v rozporu s odůvodněním a také případ, kdy výrok učiněn nebyl, ačkoliv podle povahy projednávané věci v rozsudku být měl.

Vadami rozsudku se konečně rozumí též nedodržení předpisů o jeho odůvodnění, protože podaným odvoláním lze sice zásadně a výslovně napadnout pouze výrok rozsudku, současně je však nezbytné, aby každý výrok byl náležitě odůvodněn, aby odvolací soud mohl napadený rozsudek náležitě přezkoumat v souladu s tzv. revizním principem v rámci své zákonné přezkumné povinnosti.

Pokud tudíž rozsudek odůvodnění obsahuje, musí z něho být patrné, jaké skutečnosti vzal soud za

prokázané a o které důkazy svá skutková zjištění opřel a jakými úvahami se při hodnocení provedených důkazů řídil, zejména pokud si tyto důkazy vzájemně odporovaly. A z odůvodnění rozsudku musí být též patrné, jak se soud vypořádal s obhajobou obviněného, proč popřípadě nevyhověl návrhům na provedení dalších důkazů a jakými právními úvahami se řídil, když posuzoval prokázané skutečnosti podle příslušných ustanovení zákona v otázce viny a trestu.

Aniž odvolací soud provede jakékoliv nové důkazy nebo aniž opakuje důkazy provedené před soudem prvního stupně, může samozřejmě dospět k závěru, že skutková zjištění soudu prvního stupně jsou nejasná, neúplná nebo vzbuzující pochybnost o jejich správnosti. Odvolací soud může v takovém případě vytknout chyby v hodnocení důkazů, kterých se podle jeho názoru soud prvního stupně dopustil, může mu například vytknout nelogičnost jeho závěrů, opomenutí některých významných okolností apod., zásadně však není oprávněn dávat soudu prvního stupně závazné pokyny, k jakým závěrům má dospět při hodnocení jednotlivých důkazů, ani k tomu, jaká celková skutková zjištění má učinit.

Odvolací soud má právo výhradně na to, dát soudu prvního stupně závazné pokyny k opakování důkazů již provedených nebo k provedení důkazů nových (srov. též č. [57/1984](#) Sb. rozh. trest.). Z tohoto důvodu je také soud, jemuž byla věc vrácena k novému projednání a rozhodnutí, ve smyslu § 264 odst. 1 tr. řádu vázán toliko právním názorem, který ve svém rozhodnutí odvolací soud vyslovil, a je ovšem současně povinen provést úkony a doplnění, jejichž provedení odvolací soud nařídil.

Jestliže však soud prvního stupně postupoval při hodnocení důkazů důsledně podle ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu, tzn. že důkazy hodnotil podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu a učinil na jejich podkladě logicky odůvodněná skutková zjištění, nemůže odvolací soud podle § 258 odst. 1 písm. b) tr. řádu napadený rozsudek zrušit jen proto, že sám na základě svého přesvědčení hodnotí tytéž důkazy s jiným v úvahu, třeba i reálně, přicházejícím výsledkem. V takovém případě totiž nelze napadenému rozsudku vytknout žádnou vadu ve smyslu uvedeného ustanovení.

V přezkoumávané trestní věci obviněného D. Ž. se postupně vzájemně vymezily dva okruhy reálně dostupných relevantních důkazů, částečně se i v zásadních otázkách překrývající. Jeden okruh důkazů svědčil o vině obviněného D. Ž. stíhaným jednáním, konkrétně nasvědčoval tomu, že obviněný úmyslně uskutečnil za místních a časových okolností a způsobem uvedeným v obžalobě násilný pohlavní styk s poškozenou L. H. Druhý okruh důkazů závěry o vině obviněného D. Ž. tímto skutkem zpochybňoval, případně přímo svědčil pro jeho nevinu. Nespornými přitom zůstaly i některé závažné skutečnosti, včetně faktu, že mezi obviněným a poškozenou skutečně k pohlavnímu styku došlo.

Oba uvedené okruhy důkazů zůstaly v průběhu celého trestního řízení, vedeného proti obviněnému D. Ž., v podstatě stejně pádnými a věrohodnými, resp. nevěrohodnými, a svědčily pro dvě základní verze celé události více méně stejně pravděpodobné či nepravděpodobné.

Převážnou většinou ve věci opatřených a v řízení před soudem řádně provedených důkazů byla přitom dobře vysvětlitelná jak verze obviněného D. Ž., že poškozená L. H. s ním uskutečnila pohlavní styk naprosto dobrovolně a spontánně, tak verze poškozené L. H., že s obviněným naopak souložila

nedobrovolně ze strachu před jeho agresivitou.

Okresní soud v Kladně navíc vycházel ve svém zprošťujícím rozhodnutí právě z určitého průsečíku a ze shodných momentů obou verzí, kdy připustil, že uskutečněný pohlavní styk mohl být ze strany poškozené L. H. nedobrovolný, neshledal však odpovídající obligatorní znaky zažalované skutkové podstaty pokryty zaviněním obviněného.

Ve svém prvním kasačním rozhodnutí, vydaném v neveřejném zasedání, odvolací soud uložil soudu prvního stupně kromě výtek směřujících k otázce hodnocení důkazů též povinnost doplnit dokazování (§ 258 odst. 1 písm. b), c) tr. řádu).

Poté, co okresní soud tohoto pokynu uposlechl, ve svém druhém kasačním rozhodnutí se Krajský soud v Praze již soustředil výhradně na problematiku hodnocení ve věci provedených důkazů.

V odůvodnění svého v pořadí druhého kasačního rozhodnutí sice odvolací soud proklamoval svoji snahu zdržet se zásahů do volného hodnocení důkazů soudem prvního stupně, bohužel však toto své dobré předsevzetí nedodržel.

Ze struktury odůvodnění usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 27. 2. 1998, sp. zn. 9 To 54/98, je zcela jasně patrné, že odvolací soud selektivně vytrhl ze souvislostí konkrétní skupinu důkazů, a to důkazů výhradně obviněnému více či méně nepříznivých, a soudu prvního stupně jednostranně, leč rigorosně vytkl způsob a výsledek jejich hodnocení a zhodnocení, popřípadě to, že nalézací soud údajně podobné hodnocení vůbec neprovedl.

Výhrady odvolacího soudu přitom neoprávněně směřovaly výhradně proti konkrétnímu způsobu, kterým okresní soud i ve vztahu k těmto dílčím důkazům realizoval právě své volné hodnocení všech ve věci provedených důkazů, aniž byl krajský soud schopen soudu prvního stupně naopak konkrétně a náležitě zdůvodnit údajnou nelogičnost tohoto hodnocení. Navíc jakýkoliv, i výrazně odlišný způsob a výsledek hodnocení těch důkazů, na které izolovaně poukazoval odvolací soud, nebyl způsobilý zvrátit výsledek směru logického uvažování, na kterém založil nalézací soud zprošťující výrok.

Nebylo totiž kupříkladu rozhodující, ani pro věc příliš podstatné, odstraňování rozporů v nepřímých důkazech a mezi nimi, když byly k dispozici důkazy přímé, ať šlo již o výpovědi samotné poškozené L. H. či svědka J. B. nebo obviněného D. Ž. a kdy okresní soud nezaložil těžiště svých skutkových zjištění na závěru o zásadních vědomých nepravdách ve výpovědích poškozené, ale v podstatě na závěru o nesouladu jejího vědomí a reakcí s vědomím a reakcemi obviněného.

Odvolací soud tudíž zvoleným procesním postupem výrazně zasáhl, byť patrně nikoliv právě s tímto záměrem, do volného hodnocení důkazů nalézacím soudem, sám naznačil zřetelný směr tendenčního hodnocení vybraného okruhu důkazů a negativní dopad uvedeného nesprávného postupu prohloubil tím, že věc přikázal k novému projednání a rozhodnutí jinému senátu téhož okresního soudu.

Použití ustanovení § 262 tr. řádu v daném případě úzce souviselo se zásahem odvolacího soudu do vytváření skutkových a právních závěrů soudem prvního stupně v rámci logického myšlenkového postupu při volném hodnocení důkazů a byť jeho aplikace evidentně nebyla v souladu se zásadou, že nikdo nesmí být bez zákonného důvodu odňat svému zákonnému soudci, z důvodů shora uvedených shledal Nejvyšší soud podstatu porušení zákona odvolacím soudem ve vybočení z mezí daných pro zákonnou realizaci přezkumné povinnosti soudem druhého stupně ustanovením § 258 odst. 1 písm. b) tr. řádu.

Nejvyšší soud České republiky proto vyslovil porušení zákona v neprospěch obviněného D. Ž. v podobě konkretizované v rozsudečném výroku, obligatorně zrušil mimořádným opravným prostředkem napadené usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 10. 1. 2001, sp. zn. 9 To 473/2000, obligatorně zrušil též jemu předcházející odsuzující rozsudek Okresního soudu v Kladně ze dne 29. 6. 2000, sp. zn. 5 T 95/95, zejména ovšem musel zrušit usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 27. 2. 1998, sp. zn. 9 To 54/98, z důvodů shora uvedených nezákonné, na které obě zmíněná rozhodnutí obsahově navazovala (srov. ustanovení § 269 odst. 2 větu první tr. řádu).

Zároveň Nejvyšší soud České republiky zrušil všechna další rozhodnutí na obě shora uvedená usnesení a rozsudek obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž uvedeným zrušením došlo, pozbyla svého zákonného podkladu (§ 269 odst. 2 věta čtvrtá tr. řádu).

Při úvahách o dalším procesním postupu Nejvyšší soud nejprve zvažoval důsledky aplikace logicky se nabízejícího ustanovení § 270 odst. 1, event. § 270 odst. 3 tr. řádu. V tomto ohledu se ovšem Nejvyšší soud vzácně shodl se stanovisky intervenujícího státního zástupce i obhájce, že naznačený procesní postup by patrně ke konečnému vyřešení věci vedl jen velmi obtížně.

Pokud totiž shledal Nejvyšší soud z důvodů shora uvedených postup Krajského soudu v Praze podle ustanovení § 258 odst. 1 písm. b) tr. řádu (navíc s následným využitím ustanovení § 262 tr. řádu), vrácením věci obviněného D. Ž. k novému projednání a rozhodnutí témuž senátu krajského soudu by Nejvyšší soud České republiky nutně vyvíjel, byť v zájmu dodržení zákona, tlak v podstatě předurčující způsob a výsledek rozhodnutí odvolacího soudu v dalším řízení. A Nejvyšší soud by tak sám nepřipustně zasahoval do přezkumné a rozhodovací činnosti soudu nižšího stupně.

Pokud ovšem Nejvyšší soud shledal postup odvolacího soudu vadným a nepřipustně zasahujícím zejména do stěžejní zásady volného hodnocení důkazů soudem prvního stupně, zároveň tímto svým hodnocením vyjádřil stanovisko, že stávající zákonná úprava kasačních důvodů nedovolovala odvoláním státního zástupce napadený zprošťující rozsudek zrušit z důvodů vyjádřených krajským soudem způsobem, kterého tento soud použil. A tento svůj závěr podpořil i tím, že v pořadí druhý zprošťující rozsudek ponechal v rámci procesního postupu podle § 269 odst. 2 tr. řádu nedotčen.

Nebylo tudíž zákonného důvodu k tomu, aby Nejvyšší soud postupem podle ustanovení § 270 odst. 1 tr. řádu vrátil věc k novému projednání a rozhodnutí okresnímu soudu, kdy by navíc muselo jít o její přikázání původnímu senátu tohoto soudu. Naproti tomu však nebylo za tohoto stavu věci jakkoliv rozhodnuto o odvolání okresního státního zástupce v Kladně, podaném v neprospěch obviněného D. Ž. proti rozsudku Okresního soudu v Kladně ze dne 30. 9. 1997, sp. zn. 5 T 95/95.

Odůvodnění citovaného rozhodnutí přes dílčí nepřesnosti poskytuje dostatečnou představu o tom, jakými konkrétními myšlenkovými logickými postupy, založenými na akceptaci ustanovení § 2 odst. 5, odst. 6 tr. řádu, okresní soud dospěl ke svým skutkovým i právním závěrům. Především k závěru o tom, že vina obviněného D. Ž. zažalovaným skutkem nebyla reálně dostupnými relevantními důkazy z pohledu zejména subjektivní, ale též objektivní stránky skutkové podstaty dolosního trestného činu znásilnění podle § 241 odst. 1 tr. zák. mimo veškerou pochybnost prokázána a k závěru o tom, že stávající rozpory mezi jednotlivými důkazy právě ohledně této stěžejní problematiky nejsou odstranitelné natolik, aby bylo možno při zachování totožnosti skutku dospět k výroku o vině obviněného tímto nebo jiným úmyslným trestným činem proti svobodě a lidské důstojnosti.

Z takto vymezeného a soudem prvního stupně dostatečně a z pohledu možné aplikace ustanovení § 258 odst. 1 písm. b) tr. řádu správně zjištěného skutkového stavu Nejvyšší soud České republiky vycházel a při zrušení stížností pro porušení zákona napadeného a dalších jemu předcházejících i na něj a na ně obsahově navazujících rozhodnutí sám hned ve věci rozhodl, neboť tento procesní postup shledal zákonným a současně z hlediska dalšího průběhu řízení i nejvhodnějším.

Z důvodů shora uvedených přitom nepřicházelo v úvahu jiné rozhodnutí, než zamítnutí opravného prostředku, podaného proti v pořadí druhému zprošťujícímu rozsudku Okresního soudu v Kladně okresním státním zástupcem.

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Oběť trestného činu](#)
- [Dohoda o vině a trestu](#)
- [Zajištění nároku poškozeného](#)
- [Práva obviněného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vydání příkazu k dodání do výkonu trestu](#)
- [Neoprávněná činnost pro cizí moc](#)
- [Kvalifikace skutku](#)
- [Odnětí věci rozhodujícímu soudci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhradní trest](#)
- [Výkon trestu](#)
- [Účinné vyšetřování \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)